

§ 33. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego należy do kompetencji przełożonych policyjnych i następuje bądź z ich własnej inicjatywy, bądź na żądanie rządowych władz administracji ogólnej albo władz sądowych lub prokuratorskich.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 34. Szczegółowe zarządzenia w ramach rozporządzenia niniejszego, a w szczególności z zakresu uzupełnienia, uzbrojenia, wyszkolenia, dyscypliny i technicznego wykonywania służby, zarówno w oddziałach, zorganizowanych na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27), powołanego w art. 138 b ust. (1) tegoż rozporządzenia w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 kwietnia 1936 r. w sprawie zmiany przepisów o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 226), jako też i poza temi oddziałami — wydaje Komendant Główny Policji Państwowej.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 20 kwietnia 1936 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj-Składkowski

377.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 24 czerwca 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Komunikacji w sprawie sposobu wymiaru i poboru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), paragrafy zaś, powołane bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Wymiar i pobór świadczeń w naturze na cele publiczne, dozwolone ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele

publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), przeprowadza zarząd gminny (miejski) na podstawie ogólnego planu świadczeń w naturze dla całej gminy (art. 14 ust. (2)) i w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia świadczeniami w naturze, określonych w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1)).

§ 3. Przez zasadniczy podatek gruntowy, o którym mowa w ust. (1) art. 3, rozumieć należy państwowy podatek gruntowy, obliczany bez oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) i bez ulg, przewidzianych w art. 3 tejże ustawy.

§ 4. O obciążeniu obowiązkami dostarczenia robocizny na cele drogowe lub szkolne osób fizycznych, wymienionych w art. 3 ust. (3), postanawia rada miejska, która również ustala zasady rozkładu świadczeń pomiędzy zobowiązanych do nich. Wartości tej robocizny nie wlicza się do wartości świadczeń w naturze, wymierzonych na podstawie art. 3 ust. (1) i (2).

§ 5. (1) Rozdział świadczeń w naturze pomiędzy obowiązanych do nich przeprowadza się w ten sposób, że sumę pieniężną, stanowiącą równowartość świadczeń, określoną w złotych według równowartości pieniężnej za 1 dzień robocizny pieszej (art. 9), dzieli się przez sumę podatków, stanowiących podstawę wymiaru świadczeń (art. 3 ust. (1) i (2)), przez otrzymany zaś iloraz mnoży się sumę tychże podatków, przypadającą na poszczególnych płatników, obowiązanych do świadczeń.

(2) Otrzymałą w ten sposób sumę złotych dzieli się przez równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej, a uzyskana w wyniku tego działania liczba oznacza ilość dni robocizny pieszej, należnej od obowiązanego.

(3) Dla posiadaczy środków przewozowych całość lub część świadczeń w robociznie pieszej może być przeliczona na świadczenia w robociznie zaprzęgowej przy zastępowaniu norm, określonych przez wojewodę na podstawie art. 8 ust. (1) pkt. 3).

(4) Ułamki jednostek wymiaru mniejsze od połowy odrzuca się, a równe połowie i większe od niej zaokrągla się wzwyż do całkowitej jednostki.

§ 6. Jeżeli na obszarze gminy wprowadza się świadczenia w naturze celem wykonania melioracji wodnych lub też wznoszenia budynków gminnych lub gromadzkich, mających służyć na pomieszczenie szkół powszechnych oraz mieszkań dla nauczycieli i do świadczeń tych — w myśl art. 4 — pociąga się tylko mieszkańców niektórych gromad lub też tylko grupy osób interesowanych, wówczas zarząd gminy wymierzy przede wszystkim te specjalne świadczenia gromadom bądź grupom osób interesowanych, przyczem gromady takie lub osoby obciążone może świadczeniami na inne jeszcze cele, dozwolone w ustawie z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), jedynie w granicach najwyższego dopuszczalnego obciążenia, określonego w rozporządzeniu wojewody (art. 8 ust. (1) pkt. 1)).

§ 7. (1) W orzeczeniu, określającym wymiar świadczeń w naturze, zarząd gminy powinien podać:

1) dla płatników podatków, wymienionych w art. 3 ust. (1) i (2): sumę podatków, stanowiących dla danego płatnika podstawę wymiaru świadczeń; iloraz właściwy dla obliczenia świadczeń (§ 5 ust. (1)), przyczem iloraz ten może być różny dla poszczególnych gromad lub nawet dla grup osób (§ 6); równowartość pieniężną, przypadającą na płatnika robocizny; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny zaprzęgowej; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej (zaprzęgowej); wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny;

2) dla osób, wymienionych w art. 3 ust. (3): wysokość podatku dochodowego, stanowiącego podstawę wymiaru świadczeń; ilość wyznaczonych dni robocizny pieszej; równowartość pieniężną za 1 dzień robocizny pieszej; równowartość pieniężną, przypadającą na płatnika robocizny; wreszcie — miejsce i termin wykonania robót; oraz termin płatności równowartości świadczeń w gotówce w przypadku niewykonania robocizny.

(2) W przypadku, gdy w orzeczeniu wymiarem nie mogą być zgóry ustalone miejsce i termin wykonania robót, należy wskazać, w jaki sposób obowiązany do świadczeń będzie o tem powiadomiony.

§ 8. Zarząd gminy powinien prowadzić szczegółowy wykaz wymierzonych świadczeń w naturze i odnotowywać w nim dla każdego obowiązanego datę i sposób dopełnienia obowiązku świadczeń.

§ 9. (1) Każdy obowiązany do świadczeń w naturze może zamiast dostarczenia robocizny wniesić do kasy gminy w gotówce równowartość pieniężną, obliczoną w myśl § 5.

(2) Jeżeli obowiązany nie wykona robocizny w wyznaczonym czasie, powinien uiścić równowartość w gotówce, w trybie, obowiązującym przy poborze danin komunalnych, przyczem za termin płatności uważa się ostatni dzień okresu, w ciągu którego świadczenia miały być wykonane.

(3) Jeżeli w związku z niedostarczeniem świadczeń w naturze przez obowiązanych pracę wykonano zapomocą najmu robotników lub zaprzęgów płatnych, to sumy pieniężne, powstałe z uiszczenia równowartości świadczeń, powinien zarząd gminny (miejski) zużyć przede wszystkim na pokrycie wydatków, związanych z najmem robotników lub zaprzęgów.

§ 10. (1) Zarząd gminy może przypadającą ilość dniówek robocizny zamienić na wykonanie określonej ilości robót. Ilość robót należy obliczać na podstawie średniej wydajności pracy, wykonywanej na dniówkę w danej kategorii robót.

(2) Za zgodą organu, kierującego wykonaniem robót, obowiązany może — zamiast wyznaczonej ro-

bocizny — wykonać inną robocizną, albo odstąpić gminie własność materiałów, potrzebnych do wykonania robót.

§ 11. Wymiary świadczeń drogowych w naturze, dokonane na rok 1935/36 na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), zmienionej ustawą z dnia 25 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 276), pozostają w mocy, o ile mieszczą się w ogólnej ilości świadczeń w naturze, dozwolonej ustawą z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

§ 12. Do odwołań w sprawie wymiaru świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne mają odpowiednie zastosowanie przepisy o odwołaaniach od wymiaru samoistnych danin komunalnych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj-Składkowski*

378.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego

z dnia 16 czerwca 1936 r.

w sprawie utworzenia komisji egzaminacyjnych mistrzowskich przy szkołach mistrzów (majstrów) budowlanych oraz przy szkołach mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych.

Na podstawie art. 158 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządzam co następuje:

§ 1. Celem umożliwienia uzyskania tytułu „mistrz” (majster), łącznie z nazwą rzemiosła mularskiego, ciesielskiego, kamieniarskiego, blacharskiego, dekarskiego, zduńskiego lub studniarskiego, absolwentom państwowych lub przez Państwo uznanych szkół mistrzów (majstrów) budowlanych oraz szkół mistrzów (majstrów) rzemiosł budowlanych — tworzy się dla tych rzemiosł komisje egzaminacyjne mistrzowskie przy szkołach, których wykaz w drodze zarządzeń ustali Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 2. Komisje, o których mowa w § 1, działają zgodnie z regulaminem, stanowiącym załącznik do rozporządzenia niniejszego.